Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Tiende Aargang.

Fra 1ste October 1860.

v. 10

„De Retfærdiges Sti er som et skinnende Lys, der fremgaaer og lyser indtil høi Dag."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1861.

Indhold af 10de Aargang.

Side.

Redaktionens Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet, Store Saltsøstad den 11te Septbr. 1859.

Det gamle Evangelium. — Adams Overtrædelse, og Menneskets Forløsning fra sin Straf.

Hvis Herren vil staae mig bi med sin Aand i denne Formiddag, agter jeg at tale lidt om Evangeliets Principer, eller med andre Ord, de første Principer i Saliggjørelsens store Plan, som lagdes før Verdens Skabelse til Gavn for denne Jords Beboere. Jesu Christi Evangelium er af stor Ælde. Det blev beskikket i Himmelens Raad før Verden blev til, og alle dets Principer, Ordinantser, Forjættelser og Velsignelser fastsattes i Begyndelsen, før Mennesket kom til Jorden. Disse Principer ere blevne aabenbarede for Menneskeslægten i forskjellige Tidsaldere — ikke blot aabenbarede i Midten af Tiden, af Jesus og hans Apostler, men til Slægter, der levede paa Jorden før Apostlerne.

Før jeg begynder at undersøge disse Principer for at faae Kundskab om, hvad de ere, vil jeg læse nogle Stykker af nyere Aabenbaringer til Propheten Joseph Smith i December Maaned 1830. Det er Aabenbaringer angaaende Adam, Enoch, Noah og Saliggjørelsens Evangelium, som det aabenbaredes fordum. Det, som jeg vil læse, er et Udtog af Enochs Propheti — en Bog, der formedelst Inspiration aabenbaredes af Propheten Joseph Smith for en ni og tyve Aar siden.

„Og Enoch talede Guds Ord og sagde: Gud har forkyndt mine Forfædre, at alle Mennesker maae omvende sig. Og han kaldte paa vor Fader Adam med sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene, før de bleve til. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Røst, og troe og omvende Dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i Vand i min eenbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn: Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet.

„Og vor Fader Adam talede med Herren og sagde: Hvorfor maae Menneskene omvende sig og døbes i Vand? Og

Herren sagde til Adam: See, jeg har tilgivet Dig dine Overtrædelser i Edens Have. Deraf kom den Tale ud blandt Folket, at Christus har udsonet for Arvesynden, hvorfor Forældrenes Synder ikke kunne komme over Børnenes Hoveder, thi de ere rene fra Verdens Skabelse af.

„Og Herren talede med Adam, sigende: Eftersom dine Børn ere undfangne i Synd, saaledes undfanges ogsaa Synd i deres Hjerter, naar de voxe op, og de smage det Bittre, paa det de kunne lære at skatte det Gode. Og det er dem givet at kjende Godt fra Ondt; derfor ere de handlefrie Væsener for sig selv. Og jeg har givet Dig en anden Lov og Befaling. Lær derfor dine Børn, at alle Mennesker, hvorsomhelst, maae omvende sig, ellers kunne de ingenlunde arve Guds Rige, thi intet Ureent kan boe der, eller være i Guds Nærhed; thi i Adams Sprog er „Helligheds Menneske" hans Navn; og hans Eenbaarnes Navn er „Menneskens Søn," nemlig Jesus Christus, en retfærdig Dommer, som skal komme.

„Jeg giver Dig den Befaling, at Du skal frimodigen lære dine Børn disse Ting og sige, at eftersom de bleve fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, og ligesom der af Vand og Blod og Aanden, som jeg har skabt, er af Støv (jordiske Elementer) bleven en levende Sjæl, saaledes maa Du ogsaa fødes igjen af Vand og Aand og renses ved Blod, ja min Eenbaarnes Blod for at deelagtiggjøres i Himmeriges Riges Hemmeligheder; paa det Du maa vorde helliggjort fra al Synd, og nyde det evige Livs Ord i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende, ja Udødelighedens Herlighed; thi ved Vandet holder Du Befalingen, ved Aanden bliver Du retfærdiggjort, og ved Blodet bliver Du helliggjort, saa Dig gives Himmelens Vidnesbyrd, Trøsteren, den uforkrænkelige Herligheds fredsommelige Ting, alle Tings Sandhed, den, som opliver alle Ting, den, som levendegjør alle Ting, den, som kjender alle Ting, og har al Magt, overeensstemmende med Viisdom, Barmhjertighed, Sandhed, Retfærdighed og Dom.

„Og nu, see, jeg siger Dig, at dette er Saliggjørelsens Plan for alle Mennesker: Min Eenbaarnes Blod, som skal komme i Midten af Tiden. See, alle Ting have deres Lighed, og alle Ting ere skabte og dannede for at bære Vidnesbyrd om mig, baade Ting, som ere timelige, og Ting, som ere aandelige; Ting, som ere i Himlene oventil, og Ting, som ere paa Jorden; Ting, som ere i Jorden, og Ting, som ere under Jorden — baade oventil og nedentil: alle Ting bære Vidnesbyrd om mig.

„Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor Fader, paakaldte Adam Herren, og han blev bortført af Herrens Aand, og blev bragt ned i Vandet og blev nedsænket under Vandet, og blev bragt op igjen af Vandet. Og paa denne Maade blev han døbt; og Guds Aand neddalede over ham, og saaledes blev han født af Aanden og blev oplivet i sit Indre. Og han hørte en Røst fra Himmelen, sigende: Du er døbt med Ild og med den Hellig-Aand.

„Dette er Vidnesbyrdet om Faderen og Sønnen fra nu af og evindeligen; og Du er efter hans Orden, som er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende i al Evighed. See, Du er eet i mig, en Søn af Gud; og paa denne Maade kunne Alle blive mine Sønner. Amen."

Jeg har oplæst dette, for at de Sidste-Dages Hellige, som ikke have havt Anledning til at læse disse inspirerede Oversættelser af Propheten, kunne lære det Factum at kjende, at Evangeliet blev aabenbaret for Mennesket i Verdens tidligste Dage. Jeg vil ligeledes læse et kort Udtog

af Enochs Propheti med Hensyn til en Befaling og Mission, der gaves ham.

„Og det skete, at Herren sagde til mig: See! Og jeg stuede og saae Sharons Land, og Enochs Land, og Omners Land, og Henis Land, og Shems Land, og Haners Land, og Hanannihahs Land, og alle Beboerne deraf. Og Herren sagde til mig: Gaa til dette Folk og siig dem, at de skulle omvende sig, at jeg ikke skal komme og slaae dem med Forbandelse og de skulle doe. Og han gav mig den Befaling, at jeg skulde døbe i Navnet Faderens, og Sønnens, der er fuld af Naade og Sandhed, og den Hellig-Aands, hvilken vidner om Faderen og Sønnen."

Heraf see vi, at ikke blot Adam forstod Principerne Tro, Omvendelse, Daab, den nye Fødsel, og den Hellig-Aands Gave; men Enoch forstod den samme Plan og havde Myndighed til at administrere dens Ordinantser. Vi ville nu gaae lidt videre, til Noah — fremdeles læsende den nye Oversættelse af det Gamle Testamente, ikke den, der er oversat af de uinspirerede Oversættere, men den, som er oversat af den levende Guds Prophet — som er oversat ved Inspirationens Gave og Kraft fra det Høie:

„Og i de Dage var der Kjæmper paa Jorden, og de efterstræbte Noah for at tage hans Liv; men Herren var med Noah og Herrens Kraft var over ham.

„Og Herren ordinerede Noah efter sin Orden, og bød ham, at han skulde gaae ud og forkynde hans Evangelium for Menneskenes Børn, saaledes som det blev givet til Enoch.

„Og det skete, at Noah kaldte paa Menneskene, at de skulde omvende sig; men de gave ikke Agt paa hans Ord, og endogsaa efter at de havde hørt ham, kom de frem for ham og sagde: See, vi ere Guds Sønner. Have vi ikke taget til os selv Menneskenes Døttre? og spise og drikke vi ikke, og tage vi ikke tilægte og give bort i Ægteskab? Vore Hustruer føde os Børn og disse ere mægtige Mænd, hvilke ligne Oldtidens, Mænd af stor Navnkundighed. Og de lyttede ikke til Noe Ord.

„Og Gud saae, at Menneskenes Ugudelighed var bleven stor paa Jorden, og ethvert Menneske var hovmodigt og indbildsk i sit eget Hjertes Tanker, og de vare onde bestandigen.

„Og det skete, at Noah vedblev at prædike for Folket, sigende: Lytter og giver Agt paa mine Ord; troer og omvender Eder fra Eders Synder og lader Eder døbe i Jesu Christi, Guds Søns Navn, ligesom vore Fædre gjorde, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave, at alle Ting kunne blive Eder aabenbarede; men dersom I ikke gjøre dette, vil Syndfloden komme over Eder. Alligevel gave de ikke Agt; og det angrede Noah, og det smertede ham i hans Hjerte, at Herren havde skabt Mennesket paa Jorden, og det bedrøvede ham."

I erindre, at i vore Bibeler staaer der: „Og det angrede Herren, at han havde skabt Mennesket paa Jorden;" men den inspirerede Oversættelse lyder: „Og det angrede Noah, og det smertede ham i hans Hjerte, at Herren havde skabt Mennesket paa Jorden. Og Herren sagde: Jeg vil udrydde Mennesket, som jeg har skabt, af Jorden, baade Mennesker og Dyr, og Orme og Luftens Fugle; thi det angrer Noah, at jeg har skabt dem, og at jeg har gjort dem, og han har paakaldt mig, og de have efterstræbt hans Liv."

Disse Stykker, som jeg har oplæst om Adam, Enoch og Noah, ville I finde i et lille Værk ved Navn „The Pearl of great Price," udgivet af F. D. Richards i England for nogle Aar siden. Vi kunde gaae videre og læse nogle Stykker af Abrahams Bog, en Bog, der ogsaa blev aabenbaret ved Inspiration af Propheten Joseph Smith,

hvoraf sees, at Evangeliet blev aabenbaret for ham (Abraham), og hvorledes han fik den Forjættelse, at alle Menneskenes Børn, der vilde adlyde det samme Evangelium, der forkyndtes ham, skulde blive retfærdiggjorte og blive hans Børn — kaldte hans Sæd, og Arvinger ifølge Forjættelsen. Men jeg har læst nok til Oplysning for de Sidste-Dages Hellige om denne Gjenstand.

Jeg veed, det er Sædvane i vore Dage at vælge et eller andet Skriftsted som Text, og siden gjøre Bemærkninger derover. Undertiden følger jeg denne Skik, undertiden ikke. Jeg vil imidlertid blot sige, at vi have ikke nogen Beretning om, at Jesus og hans Apostler brugte denne Fremgangsmaade i deres Prædiken. Ei heller have vi nogen Underretning om, at Jesus eller Apostlerne aabnede deres Forsamlinger med Sang, derefter Bøn, og saa Sang igjen og da først kom Talen. Vi rette os ofte efter Nutidens Skik i denne Henseende, og ofte rette vi os ikke derefter, ligesom vi ledes af Sandhedens Aand. Heller ikke var det Skik i Apostlernes Dage at holde lange Bønner, men dersom de havde Noget af særdeles Vigtighed at meddele Folket, pleiede de ikke at optage Tiden paa andre Maader, end netop med at overbringe det Budskab, de havde. Af denne Grund finde vi, at deres Bønner i Almindelighed bestode af meget faa Sætninger.

Jeg skal idag vælge en Text af Bibelen, som stadfæster de Stykker, jeg allerede har læst, nemlig Johannes 3die Capitel 5te Vers: „Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Der indeholdes Meget i dette Skriftsted, som den store Masse af Menneskene ikke tilfulde fatter eller forstaaer. For retteligen at kunne forstaae det, udkræves der, at vi kjende det faldne Menneskes sande Tilstand; da ville vi kunne indsee Nødvendigheden af en ny Fødsel, ellers vilde vi maaskee ikke indsee Nødvendigheden deraf. Der berettes i Skriften, at vore første Forældre, medens de vare i Edens Have, overtraadte en vis Lov og Befaling, given af den Almægtige, ved at æde af den forbudne Frugt, og denne Overtrædelse bragte dem under Fordømmelse, hvorved de hjemfaldt til en vis Straf, der bestod i Døden for deres Legemer af Kjød og Been. „Du er Støv, og skal blive til Støv igjen,“ lød Dommen, udtalt over Adam. Hidindtil havde Adam været et reent, uskyldigt Væsen; han var ikke besmittet med Synd, og var aldeles blottet for Kundskab om Godt og Ondt. Han var et Væsen, hvis Organisme var beregnet paa evig Tilværelse. Døden havde ingen Magt over hans Tabernakel. Blodet, som flyder i Menneskenes dødelige Tabernakler, fandtes ikke i hans udødelige Legeme; men hans Aarer indeholdt et Fluidum af langt renere Natur end Blodet; de vare, med andre Ord, fyldte med Livets Aand, der havde til Hensigt at bevare dem i Uforkrænkelighed. Skjøndt de nøde forskjellige Slags Frugt i Haven, var der dog ingen Frugt dersteds, uden netop een, kaldet den forbudne Frugt, som i mindste Maade kunde bevirke Tilintetgjørelsen af Udødeligheden, der boede i dem. De vare organiserede baade legemligen og aandeligen saaledes, at de kunde leve i Millioner Tidsaldere. Ved Overtrædelsen af den simple Lov, der gaves dem, faldt de fra Udødelighed til Dødelighed, det er, deres Legemer bleve Sygdom underkastede; Spiren til Død blev plantet i deres Indre; og paa den Dag, Adam aad af den forbudne Frugt — efter Herrens Tidsregning — vendte han tilbage til sin Moder, Støvet.

Det er sandsynligt, at der var dødelige Egenskaber eller giftige Stoffe i den

Frugt, han spiste, der var bestemt til at overføre Spiren til Forkrænkelighed i hans Organisme, og forandre den saaledes, at forskjellige Naturkræfter kunde have Magt over den, saa den med Tiden kunde døe og opløses til Støv.

Var dette den eneste Straf, vor Fader Adam hjemfaldt til? Nei, dette var kun en Deel af Straffen. I Adams og Evas Tabernakler boede et aandeligt Væsen, der var dannet af finere Materier end Kjød og Been — Materier, som vare aandige, uforkrænkelige og evige. Nutidens Immaterialister ville maaskee gjøre Indvendinger herimod; men vi troe ikke paa en immateriel Substants.

De Aander, som boede i vore første Forældres Tabernakler, havde Evne til at tænke, føle, forstaae, see, handle og dømme, og havde en Villie; med andre Ord, de vare en Deel af den store Livssubstants eller Aand, der opfylder det uendelige Rum, og som er i alle Ting og om alle Ting. Over Menneskets Aand udtaltes ogsaa en Dom, paa Grund af dens Ulydighed, da den gav efter for Fristelsen; thi ved at handle efter dennes Forestillinger, blev han hans Tjener.

Dersom vi blive et Væsen undergiven, befinde vi os under hans Magt og Herredømme, han leder os og udøver Myndighed over os enten til det Gode eller Onde. Adam og Eva havde bragt dem selv i en saadan Tilstand, at Fristeren havde fuldkommen Magt over deres Aander: de bleve faldne Engles Tjenere, underkastede deres Bydende.

Lader os nu undersøge, hvorledes Faldet indvirkede paa deres Efterkommere. Vi arvede ikke Adams Overtrædelse, men Følgerne deraf. Der er Forskjel paa at arve den første Synd og at føle Følgerne deraf. Vi sige ikke om Børn, der have arvet Svagheder efter deres Forældre paa Grund af Drukkenskab, Fraadseri, Udsvævelser, og Laster af hvilketsomhelst Slags, at det er Virkninger af Børnenes personlige Synder. Dette er ikke Tilfælde; de arve kun Følgerne af Forældrenes Synder. Saaledes er det med alle Adams Børn. Følgerne af Adams og Evas Overtrædelser ere gaaede over paa os; deraf kommer det, at alle Adams Sønner og Døttre ere blevne dødelige. Spiren til Opløsning er nedlagt i vore Tabernakler, fordi vore første Forældre syndede, og dog ere vi ikke skyldige i deres Brøde.

Adam og Eva bleve endvidere i Aanden det Væsen undergivne, som fristede dem. Børnene, der avledes af dem, bleve, da de fik vanhellige, faldne Tabernakler, ligeledes det samme Væsen undergivne, forudsat at der ingen Forsoning var skeet. Herfra skrive sig Faldets fordærvelige Følger, fraseet at en Forsoning skulde gjøres.

Lader os dernæst undersøge Straffens Varighed. Skulde Straffen ophøre efter en vis Tids Forløb? Jeg ønsker, I skulle betragte dette Punkt, uden mindste Hensyn til Forsoningen. Hvis der ingen Forsoning havde fundet Sted, vilde vore første Forældres Legemer, saavel som alle deres Børns, være gaaede tilbage til deres Moder, Jorden, for aldrig mere at opreises. Vilde ikke det have været en evig Død for Kjød og Been? Hvis ingen Forsoning var skeet, kunde der ingen Opstandelse være. Hvordan kunde vel Mennesket, som et faldent og fordærvet Væsen, forsone for sine egne Synder? Han kunde ikke gjøre det. Hvordan kunde han frigjøre sig for Satans Magt, hvem han selv havde underkastet sig? Han kunde ikke. Satan havde Krav paa ham, og Mennesket havde ikke i mindste Maade nogen Magt til at løsrive sig fra hans Aag.

Dette er hvad vi kalde det faldne Menneske, og dette er hvad vi kalde aandelig Død, — ikke en Opløsning af de aandelige Elementer, men Aandens Underkastelse under Satans Herredømme i ligesaa

lang en Tid, som Kjødet var underkastet Døden, nemlig evigt.

Lader os nu et Øieblik betragte den store Plan, som Gud lagde til Menneskenes Gjenløsning, før Adam sattes i Edens Have. Gud saae i sin Forudvidenhed, at Mennesket vilde falde fra sin første ophøiede Stilling ved at afvige fra hans Befalinger — at han vilde paaføre sig evig Død baade for Legeme og Aand. Nu var det beleilige Øieblik for Barmhjertigheden at gribe ind. Retfærdigheden havde overgivet dem til evig Død og Elendighed, men Barmhjertigheden kunde ikke gjøre sig gjeldende uden paa visse Betingelser, med mindre Retfærdighedens Fordringer derved bleve krænkede. Og hvilke kunne vel disse Betingelser være? Vilde Gud antage et fordærvet, syndigt, nedværdiget og faldent Væsen som Sonoffer for dets egne Synder? Nei, det vilde ikke fyldestgjøre Retfærdighedens Fordringer. Gud kunde ikke paa nogensomhelst Maade lade Barmhjertigheden træde i Kraft, uden derved at et syndefrit Væsen leed paa det syndige Menneskes Vegne. Da Synden var begaaet mod et fuldkomment Væsen — da den bestod i Overtrædelse af en Lov, der var udstedt af et fuldkomment Væsen, maatte Forsoningen tilveiebringes af et fuldkomment Væsen. Derfor sendte Gud sin Eenbaarne i Midten af Tiden, som paatog sig det faldne Menneskes Lignelse, det er, han iførte sig et Legeme af Kjød og Been, uagtet han ikke var skyldig i den oprindelige Synd. Dette gjorde han ganske frivilligt paa sin Side.

Til Belærelse for de Hellige skal jeg henvise til et Sted i den inspirerede Oversættelse af Abrahams Bog, hvor vi læse, at i Raadsforsamlingerne i Evigheden før Verden blev til, lagde Gud den store Frelsningsplan. Da han kom til den Deel af samme, der omhandlede Menneskets fremtidige Gjenløsning, der maatte tilveiebringes ved et Offer, spurgte han: „Hvem skal jeg sende?" Han vilde ikke, om jeg saa maa udtrykke mig, sige til Nogen i Raadet: Du er Manden, Du skal gaae ned og gjøre denne Forsoning; han syntes ikke om at udøve denne Slags Myndighed over noget uskyldigt Væsen, men han saae sig omkring i Forsamlingen, som om han ønskede, En vilde stille sig frivillig. „Og En liig Menneskens Søn svarede: Her er jeg, send mig." Her var altsaa et Tilbud af Guds Søn, den Førstefødte — „Jeg vil gaae ned og forløse Menneskeslægten paa de Betingelser, Du har fastsat."

Men hvorledes kunde han gjenløse Menneskene? Han kunde ikke gjøre det paa anden Maade, end ved at lide for dem paa deres Vegne. Dødsstraffen var vedtagen for Menneskets Overtrædelse. Hans Fader kunde f. Ex. have talt med ham i følgende Udtryk: „Dersom Du, et reent, syndefrit Væsen, min eenbaarne Søn, er villig til at gaae ned og paatage Dig det samme Slags Legeme, som Menneskenes faldne Børn have — et faldent Legeme af Kjød og Been, der er underkastet Smerte, Svaghed, Sygdom, Fristelse og tilsidst Døden, og hengive Dig selv som et Sonoffer, endskjøndt det ei kræves af Dig, thi Du har ikke begaaet nogen Synd, hvorfor jeg skulde lade Døden komme over Dig; dog, hvis Du gjør dette frivilligt, og holder mine Befalinger i alle Ting, og ikke synder mod mig, saa vil jeg antage det Offer, Du bringer paa dine yngre Søskendes Vegne, og jeg vil have Barmhjertighed med dem; i modsat Fald kan ingen Barmhjertighed vises dem; thi Retfærdigheden maa skee fyldest, og de maae hjemfalde til evig Elendighed, da de ere fængslede til det Væsen, som de have adlydt."

Her see vi altsaa Betingelsen, hvorpaa Barmhjertigheden kunde virke for Menneskenes faldne Sønner og Døttre. Naar kunde den træde i Kraft? Kunde den

gjøre sig gjeldende, før Forsoningens Blod var bleven udgydt? Ja. Guds Søn havde frivilligt tilbudt sig at udføre denne Gjerning, og at lide og døe for sine Sødskende, før Mennesket sattes i Haven; derfor ansaae Gud det, som om Forsoningen virkeligen var skeet. Derfor kaldes han Lammet, der blev slagtet, saa at sige, før Verdens Grundvold lagdes, og af denne Aarsag kunde han have Barmhjertighed med Adam, Enoch, Noah, Abraham, Propheterne og Menneskenes Børn saalænge Jorden staaer, formedelst Forsoningen, der skulde finde Sted i Midten af Tiden.

Men det store Spørgsmaal, som vi ved denne Leilighed skulle tage under Overveielse, er: Hvorledes kunde de faldne Mennesker blive deelagtige i Velsignelserne, tilveiebragte ved denne Forsoning? Skulde de Alle uden nogensomhelst Betingelse blive forløste ved Christi Blod? Skulde det skee ene og alene ved fri Naade uden nogen Medvirken fra Skabningens Side? eller var der fastsat visse Betingelser, paa hvilke Menneskene kunde nyde Gavn af Christi forsonende Blod? Jeg vil besvare disse Spørgsmaal. Jesu Christi Forsoning gjenløser Menneskene ubetinget saavidt Faldet angaaer. Jeg ønsker, I skulle forstaae dette tydeligt. Der udkræves ingen Tro, Omvendelse, Daab eller nogensomhelst Handling paa Menneskets Side for at blive gjenløst fra Faldet eller fra de Synder, vore første Forældre begik. Ikke en Eneste af os er skyldig, fordi Adam og Eva syndede. Spiste vi af den forbudne Frugt? Vare vi i Haven ved hiin Leilighed og udrakte vor Haand for at tage af Frugten og spise deraf? Hele denne og alle tidligere Generationer ville med een Mund svare: „Vi vare ikke der." Vi ere ikke blevne fordømte for en Synd, vi ikke have begaaet. Kunne vi omvende os fra Noget, vi aldrig have gjort? Jeg benegter, at Menneskene kunne omvende sig fra Adams Synd, thi de have aldrig taget Deel i den. Vi udøvede ikke vor Handlefrihed dengang; hvorfor ikke da blive gjenløst fra den uden Udøvelse af vor Handlefrihed? Hvorfor da ikke blive gjenløst ved fri Naade alene uden Gjerninger? Hvorfor opfordres til at omvende os, troe og døbes for Adams Synd? Det vilde være Daarskab. Jesu Christi Forsoning vil gjenløse enhver Søn og Datter af Adam fra hans Dage af indtil Verdens Ende, saa vidt denne Synd angaaer. Derfor ere alle Smaabørn gjenløste fra Faldet, og ere fuldkommen uskyldige og rene for Gud. Den oprindelige Synd tilregnes ikke dem. Hvorfor ikke? Paa Grund af Forsoningen. Forsoningen er ligesaa omfattende som Adams Synd og dens Virkninger, og dersom disse strække sig til de sildigste af Adams Slægter, vil ogsaa Forsoningen udstrække sig til alle hans Efterkommere og forløse dem fra Faldets Følger. Men man kunde spørge: „Hvis vi ved Forsoningen ubetinget skulle gjenløses fra Adams Fald og dets Følger, skulle vi da ikke bringes tilbage til den samme Tilstand, som Adam var i, før han overtraadte?" Jeg svarer: Jo. Hvad Tilstand var han i? Han var et udødeligt Væsen, og vi ville Alle blive bragte tilbage til Udødelighed, enten vi saa ere Hellige eller Syndere. Den Lov er bleven given, at alle Mennesker skulle opstaae til Udødelighed. Da ville I være ligesom Adam var før Faldet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Vi erkjende tilfulde det Ansvar, der paahviler os ved at redigere „Stjernen" paa en saadan Maade, at den i Virkeligheden kan bære sit Navn med Ære, og være en Ledestjerne for Tusinder, som nu vandre i Mørke og ere uvidende om de store, uvurdeerlige Sandheder, Gud har aabenbaret til Frelse og Ophøielse for Menneskene, forsaavidt de ville forsage deres onde Veie og lyde Evangeliets Forskrifter. Den er i Sandhed et Lys for de Hellige, der have gjort sig bekjendte med dens Indhold, og som forstaae dens sande Værd. Den oplyser deres Forstand, styrker deres Tro og er en Velsignelse og Trøst for dem, medens de leve i deres adspredte Tilstand, og er tillige et Hjælpemiddel, hvorved de sættes istand til at udholde enhver Prøvelse og Gjenvordighed, som Forsynet i sin Viisdom maatte føre dem igjennem her, saavel som paa deres Reise hjem til Indsamlingsstedet, samt til at nyde de Velsignelser, der ville gjøre dem skikkede til at komme i vor himmelske Faders Nærværelse og nyde alle et celestialt Riges Goder evindeligen.

Ved Udøvelsen af vore Pligter med Hensyn til Udgivelsen af Kirkens Skrifter i denne Mission have vi hidindtil søgt Herren om hans Aands Bistand, for ved denne at ledes i Viisdom i Valget af saadanne Emner, der kunde være til størst Gavn for de Hellige, og for dem, der ere oprigtige og søge efter Sandheden. I vor fremtidige Virksomhed ville vi ligeledes stole paa Gud den Almægtige, for ved hans Hjælp at fremme hans Værk og hans Riges Opbyggelse i disse nordlige Lande. Og formedelst den Hellig-Aands Inspiration haabe vi, at ogsaa 10de Aargang af „Stjernen" skal kunne være sit Navn til Ære. Vi betvivle ikke, at vi jo kunne glæde os ved de Helliges Medvirken ved deres forenede Tro og Bønner til Gunst for os, saa at Lys og Kundskab kan udstrømme blandt vore Medmennesker, saa Tusinder kunne faae Leilighed til at fryde sig over Evangeliets glade Tidender, saa Fred kan tage Bolig i deres Hjem, og Sandhedens Lys adsprede enhver Sky og lade Vished fortrænge al Tvivl og Frygt, saa de formedelst Lydighed kunne komme i Besiddelse af et fast Haab, der strækker sig hiinsides Sløret.

Af private Efterretninger fra Utah erfare vi, at Befolkningen i Almindelighed nyder god Helbred, at Veirliget har været gunstigt og at Jordens Frembringelser overflødigen have belønnet Landmændenes Arbeide og Møie. Den Almægtiges faderlige og beskyttende Haand har været udrakt over hans Folk og bevaret dem for enhver Fjendes Angreb. Vi tillade os at indrykke følgende Brev fra Præsident Young, da vi antage, det vil være af Interesse for de Hellige saavelsom for os.

„Store Saltsøstad, den 9de August 1860.

Præs. John Van Cott!

Kjære Broder. Deres kjærkomne Brev af 11te Juni er fremkommet, og det

glæder os at høre om Deres og Deres Medarbeideres Velbefindende, saavel som den Fremgang Værket nyder i Deres Arbeidsmark.

Det er som De skriver: „de religieuse Lænker," som Menneskene have lagt paa deres Medmennesker, ville synderbrydes i Nation efter Nation, indtil Menneskeslægten kommer i Besiddelse af fuldkommen Religionsfrihed. Vor Gud handler synligen med Nationerne og vil ikke lade sin Haand ophøre at omvælte atter og atter, førend alle Baand ere brudte, og han regjerer, hvis Ret det er at regjere. Værkets Fremgang kan synes ringe, men er i Virkeligheden meget rask, naar man tager dets Storhed i Betragtning, og om vi, som Individer, kunne synes, vi blot udrette Lidet og ere tilbøielige til at ønske os større Evner og mere Held, har dog Herren sin egen Maade, hvorpaa han iværksætter sine store Hensigter ved svage og ringe Redskaber, saaledes som Menneskene i denne Prøvestand ere, selv naar de gjøre deres Bedste. Vær derfor ved godt Mod, thi Riget tilhører de Trofaste, hvor svage de end ere.

Som sædvanlig siden „Civilisationen" (Tropperne med deres Følge) begyndte at aftage, hænder kun Lidet, der kan hindre vor stadige og fremadskridende Udvikling her i Hjemmet. Paa en Tour, som jeg i Forening med Præsidenterne Kimball, Wells og Andre foretog til Cache Valley og de mellemliggende Settlementer i afvigte Juni Maaned, lagde jeg Mærke til, med hvilken Hurtighed vore Dale fyldes med stærke Settlementer af lykkelige, trofaste og dristige Brødre og Søstre, af hvilke Størstedelen i en stor Grad indseer, at Utah langt overgaaer alle andre Steder som Dannelsesanstalt for Hellige. Cache Valley i Særdeleshed bliver hurtig bebygget og tæller allerede mellem 800 a 1,000 Mænd foruden Qvinder og Børn. Forrige Maaned forsøgte nogle omstreifende Indianere derstedts at befrie en af deres Kammerater, som var arresteret i Smithfield for Hestetyveri og i Haandgemænget, der paafulgte, blev den arresterede Indianer og to Hvide dræbte, og tre Hvide saarede, af hvilke dog kun den ene af nogen Betydenhed. Siden den Tid have ingen Forstyrrelse fundet Sted.

Hoavlen, Kornets Indhøstning og Byggeriet drives med Kraft. I Foraaret havde vi koldt og fugtigt Veir, saa at Høet og Hveden i Almindelighed staaer meget godt, og det varme Veir i Juli har fremmet Maisen betydeligt og aabner Udsigt til en riig Høst. Landmændene have indtil nu været høiligen velsignede.

Ifølge Efterretninger af 1ste August — de sidste vi have modtaget — havde vor Emigration det særdeles godt, baade hvad Tiden, Humeuret og Reisens Hurtighed angik. Nævnte Dag vare Brødrene George Q. Cannon, W. H. Hooper, H. S. Eldredge og A. F. Moffitt ved Laramie, og vi forvente deres Hjemkomst inden den 15de dennes. Det første Compagni af vore Emigranter ventes at komme hertil idag. Oxetoget, der sendtes til Florence efter Gods, ankom did den 1ste Juli, og Qvæget var i saa god Stand, at Capt. J. W. Young kunde have vendt tilbage strax, havde han ikke ventet paa Fragt, hvilket opholdt ham til den 23de f. M., men endda vil han have Tid nok, hvilket beviser Muligheden og Hensigtsmæssigheden af at sende Oxetog herfra om Foraaret med Meel til Opbevarelse paa passende Steder paa Østveien, hvilke kunne tage fattige Emigranter som Fragt med tilbage, tilligemed saadanne Artikler, der maatte ansees for raadeligt at indføre.

Vi haabe, De nu nyder Godt af de Ældsters Arbeide, der nylig blev Dem sendt til Hjælp.

Jeg havde næsten glemt at omtale Camp Floyd (det Sted, hvor Tropperne opholdt sig), thi det er svundet hen til saa smaa Dimensioner, at vi kun sjeldent erindre dets Tilværelse.

De Hellige i Utah fryde sig ved deres Guds Velsignelser, og især over det Privilegium, at de ere samlede paa Zions Tærskegulv, hvor Avnerne fra Tid til anden saa let blæse bort.

Deres og Broder Liljenqvists Familier befinde sig vel, saavidt jeg har bragt i Kundskab, hvilket ogsaa er Tilfælde med Folket i Almindelighed.

Altid bedende for Deres Velfærd, saavel som deres, der elske Sandheden, forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Ankomne Missionairer. Det er os en Glæde at kunne underrette de Hellige om, at atter to Brødre fra Zion ankom hertil Kjøbenhavn den 24de September Kl. 10½ Formiddag, nemlig Ældsterne H. C. Hansen og A. Christensen, hvilke begge forlode Saltsøstaden samtidig med de allerede ankomne Missionairer, men have af Mangel paa Midler maattet opholde sig længere paa Reisen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 376.)

Opstandelsen.

Bibelen. Job 19, 25-27. „Thi jeg, jeg veed, at min Frelser lever, og at han i de sidste Dage skal staae paa Støvet (Jorden). Og naar Orme have afflebet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød; hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Oine skulle see, og ikke en Anden, endskjøndt mine Nyrer skulle fortæres i mit Kjød."

Dan. 12, 2. „Og Mange af dem, som sove i Jordens Skjød, skulle opvaagne, Somme til et evigt Liv, og Somme til Skam og til evig Væmmelse."

Ps. 17, 15. „Men jeg, jeg skal beskue dit Ansigt i Retfærdighed; jeg skal mættes, naar jeg opvaagner efter din Lignelse."

Ez. 37te Cap. Herren viste Ezechiel Israels Opstandelse.

Matth. 27, 52. 53. „Og Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans (Jesu) Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for Mange."

Joh. 11, 24. „Jeg veed, at han skal opstaae i Opstandelsen paa den yderste Dag."

Joh. 5, 21. 28. „Thi ligesom Faderen opvækker Døde og gjør levende, lige-

saa gjør og Sonnen levende, hvilke han vil." „Thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaae frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse."

Ap. Gj. 17, 32. „Men der de hørte om de Dødes Opstandelse, spottede Nogle."

Ap. Gj. 24, 15. „Jeg haver det Haab til Gud, hvilket disse og selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaaer, baade de Retfærdiges og de Uretfærdiges."

Rom. 8, 11. „Han, som opreiste Christum fra de Døde, skal ogsaa levendegjøre Eders dødelige Legemer."

1 Cor. 6, 14. „Gud skal opreise os formedelst sin Kraft."

1 Cor. 15, 42-44. „Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed; det saaes i Vanære, det opstaaer i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaaer et aandeligt." (See hele Capitlet.)

1 Thess. 4, 16. „Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Overengels Røst og med Guds Basune, og de Døde i Christo skulle opstaae først."

Phil. 3, 21. „Vi forvente den Herre Jesum Christum, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme."

Aab. 20, 6. „Salig og hellig er den, som haver Deel i den første Opstandelse; over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Præster, og skulle regjere med ham tusinde Aar."

Mormons Bog. 2 Nephi 6, 5. (Side 72.) „O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradiis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer, og Aanden og Legemet komme tilsammen igjen, og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, og skulle være levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab, ligesom vi i Kjødet, med den Forskjel, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen; thi vi skulle have en fuldkommen Kundskab om al vor Skyld, og vor Ureenhed og vor Nøgenhed; og de Retfærdige skulle have en fuldkommen Kundskab om deres Glæde og deres Retfærdighed, og være klædte med Reenhed, ja, med Retfærdigheds Kjortel." (See ogsaa den foregaaende §.)

Alma 8, 10. (Side 244.) „Thi see, den Dag skal komme, da Alle skulle opstaae fra de Døde og staae for Gud, og blive dømte efter deres Gjerninger. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død; og Christi Død skal løse den timelige Døds Baand, at Alle skulle blive opreiste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle blive forenede igjen i sin fulde Skikkelse; baade Lem og Ledemod skal atter komme til sit eget Legeme, og vi blive ligesom vi nu ere paa nærværende Tid; og vi skulle blive fremstillede for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Gjenopreisning skal blive Alle tildeel, baade Gammel og Ung, baade Træl og Fri, baade Mand og Qvinde, baade den Onde og den Retfærdige; og der skal end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder blive tabt, men Alting skal blive bragt tilbage til sin fuldstændige Sammenføining, som det er nu, eller i Legemet."

Alma 19, 7. (Side 325.) „Men dette siger jeg, at der er et Mellemrum mellem Døden og Legemets Opstandelse, og at Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed indtil den Tid, der er bestemt af

Gud, da de Døde skulle komme frem og atter blive forenede, baade Sjæl og Legeme, og blive fremstillede for Gud og dømte efter deres Gjerninger; ja dette tilveiebringer Gjenopreisningen af de Ting, om hvilke Propheterne have talet. Sjælen skal komme igjen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, hvert Lem og Led skal komme igjen til sit Legeme; ja endog et Haar af Hovedet skal ei gaae tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen."

Mosias 8, 9. (Side 181.) „Og dersom Christus ikke var opstaaet fra de Døde, eller havde brudt Dødens Baand, og tilintetgjort Gravens Seir og Dødens Braad, kunde der ingen Opstandelse være skeet. Men der er en Opstandelse; derfor har Graven ingen Seir, og Dødens Braad er opslugt i Christo."

Alma 8, 11. (Side 245.) Legemet skal opstaae i Uforkrænkelighed.

Alma 19, 6. (Side 324.) Den første Opstandelse omtales.

Heleman 5, 6. (Side 432.) Jesus maatte døe, for at tilveiebringe de Dødes Opstandelse.

Mormon 4, 6. (Side 519.) Alle Mennesker skulle opvækkes ved Guds Kraft.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1838. (Fortsat fra Side 379.)

Lilburn W. Boggs var bleven saa forhærdet ved at forfølge de Hellige i Jackson County og hans Samvittighed saa „svedet med et hedt Jern," at han ansaaes som skikket til at beklæde det høieste Dommersæde; og det var sandsynligviis hans Had til Sandheden og „Mormonerne," og hans blodtørstige, myrdelystne Tilbøielighed, der hævede ham til den Stilling, han indtog. Hans Udryddelsesordre af 27de ophidsede Enhver i Staten, der var af samme Aand som han selv; og Pøbelophidserne i Missouri flokkede sig om General Clarks Banner næsten fra alle Kanter.

Uagtet Clark ikke var den høieste Officeer, valgte Gouverneur Boggs ham dog som et brugeligt Redskab til at gjennemføre sine morderiske Planer, thi hvor slette de end vare i Missouri, vare dog kun faa af de commanderende Officerer tilstrækkeligt hærdede til i enhver Henseende at være Boggs behjælpelig i dette paatænkte umenneskelige Slagteri, samt i vor Uddrivelse af en fri og uafhængig (skulde være) Stat i den nordamerikanske Republik, hvor Constitutionen erklærer, at „ethvert Menneske skal have Rettighed til at dyrke Gud overeensstemmende med hans egen Samvittigheds Bydende;" og dette var al den Brøde, de Hellige havde gjort sig skyldige i.

Jeg vil her bemærke, at medens de onde Aander gjennemstreifede Staten paa kryds og paa tværs for at reise Pøbelhobe mod „Mormonerne," havde Satan selv ikke mindre travlt med at sætte Ondt i de Helliges Leir; og en af hans fornemste Hjælpere var en Dr. Sampson Avard, som kun havde været i Kirken en kort Tid, og som — endskjøndt hans Færd i det Hele taget holdt sig saa temmelig indenfor Sømmelighedens Grændser hvad det Ydre angik, iklkedestomindre hemmeligt tragtede efter at blive den Største af de Store og

blive Folkets Leder. Dette var hans Stolthed og hans Daarskab; men da han intet Haab havde om at vinde de Helliges Hjerter i aaben Strid, for at kunne opnaae sit Ønske, brugte han sit Snit hos Brødrene paa en Tid, da Pøbelen undertrykkede, røvede, pidskede, plyndrede og ihjelsloge dem, og brændte deres Eiendomme — indtil Overbærelse syntes ikke at være nogen Dyd længere, og Intet uden Guds Naade uden Maal kunde opholde Mennesker i saadanne Prøvelser — til at danne en hemmelig Forening, hvorved han muligviis kunde hæve sig til en stor Helt ved Kirkens Tilintetgjørelse. Dette søgte han at udføre ved sine glatte, smigrende og sledske Taler, som han ofte holdt for sine Medforbundne, medens hans Værelse var vel vogtet af Nogle af hans Tilhængere, der vare rede til at give ham et Vink, naar Nogen nærmede sig, som ikke billigede hans Adfærd. Her sagde han, at Kirkens Ledere havde givet deres Samtykke til hvad han agtede at gjøre; og ved sine Smiil og Smigrerier overtalte han dem til at troe ham og begyndte med at lade de Faa, han havde vundet, ved Eed binde sig til aldrig at aabenbare Nogetsomhelst af hvad han maatte meddele dem. Saaledes optog Avard Medlemmer i sin Forening og forpligtede dem ved Alt hvad som var helligt til at beskytte hverandre i alle lovlige Henseender; og han var meget omhyggelig for at skildre dem den store Herlighed, som svævede over Kirken, og som snart vilde udgydes over de Hellige som en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, og snarligen afsløre Himmelens slumrende Hemmeligheder, der skulde glæde deres Hjerter og opvække de sløve Aander blandt de Sidste-Dages Hellige og fylde deres Sind med uudsigelig Kjærlighed, og udruste dem med Kraft, saa at Helvedes Kræfter ikke skulde seire over dem; og han sagde ofte til sine Tilhængere, at Kirkens Øverster havde fremstillet ham som deres Talsmand, og sat ham til at være Leder for denne Forening, hvilken han kaldte Daniter.

Paa denne Maade bedaarede han Mange, hvilket gav ham Leilighed til at optræde efter en større Maalestok. Han holdt Forsamlinger dagligt, og fremskyndede sit Bedrageri med stor Hast for at forhindre en moden Overveielse af Sagen, og holdt sine Tilhængere forpligtede til under Dødsstraf at bevare Hemmeligheder og visse Tegn, hvorpaa de kunde kjende hverandre baade ved Dag og ved Nat.

Derefter holdt han Forsamlinger, hvor han inddeelte sine Folk i Compagnier paa 10 og 50, og beskikkede en Capitain for hvert Compagni. Efter at denne Organisation havde fundet Sted, skred han til at undervise dem om deres Pligter, overeensstemmende med deres Capitainers Ordre; han kaldte derpaa sine Capitainer sammen og belærte dem paa et eenligt Sted som følger:

„Mine Brødre! Da I ere udvalgte til at være vore Anførere — vore Capitainer til at bestyre Jesu Christi Sidste-Dages Rige, som er bleven organiseret efter det gamle Mønster, har jeg samlet Eder her idag for at undervise og belære Eder om de Ting, der vedkomme Eders Pligter, og for at vise Eder, hvad Eders Rettigheder ere, og hvad de snart ville blive. Vide I ikke, Brødre, at det snart skal blive Eders Privilegium at tage Eders respective Compagnier og gaae ud paa et Streiftog paa Grændserne af Settlementerne og gjøre et Bytte af de ugudelige Hedningers Gods? thi der staaer skrevet: Hedningernes Rigdomme skulle helliges til mit Folk, Israels Huus; og saaledes fordrive Hedningerne ved at røve og plyndre deres Eiendomme. Paa denne Maade skulle vi opbygge Guds Rige, og rulle den lille Steen frem, som Daniel saae blive

afhuggen af Bjerget uden Hænder, indtil den opfylder hele Jorden; thi dette er netop Maaden, hvorpaa Gud agter at opbygge sit Rige i de sidste Dage. Om Nogen af os skulde blive gjenkjendt, hvo kan vel skade os? thi vi ville staae hverandre trofast bi i alle Ting og forsvare hverandre. Om vore Fjender sværge mod os, vi kunne ogsaa sværge. (Capitainerne bleve bestyrtede ved at høre dette; men Avard vedblev.) Hvorfor studse I herover, Brødre? Saa sandt Herren lever, jeg vilde sværge paa en Løgn for at redde enhver af Eder, og om det ikke kunde hjælpe, vilde jeg lægge dem eller ham under Sandet, ligesom Moses gjorde med Ægypteren. Paa denne Maade kunne vi hellige Meget til Herren og opbygge hans Rige, og hvo kan bestaae imod os? Og dersom Nogen af os overtræder, ville vi behandle ham mellem os selv, og dersom Nogen af denne Daniter-Forening aabenbarer Noget af disse Forhandlinger, skal jeg forvare ham, hvor Hundene ikke kunne bide ham."

Efter denne Tale gjorde alle Officererne Opror og sagde, at det kunde ikke gaae an, at de ikke vilde indlade sig paa saadanne Foretagender og at det ikke kunde nytte at tale om saadanne Ting. „Saadanne Handlinger vilde være ligefremme Brud paa Landets Love og vilde være at frarøve vore Medborgere deres Rettigheder, og det er ei efter Christi eller de Sidste-Dages Helliges Lære."

Denne nyere Sampson tog til Gjenmæle og sagde, at der var ingen Love, som forvaltedes med Retfærdighed, og at han ikke brød sig om dem, da dette var en Huusholdning forskjellig fra de foregaaende — Tidernes Fyldes Huusholdning. „I denne Huusholdning skal Guds Rige, lære vi af Skriften, sønderbryde alle andre Riger, og han selv skal regjere, og hans Love ere de eneste, der skulde existere."

Da Avards Lærdomme fremdeles bleve mandhaftigt forkastede af Alle, sagde han, at de gjorde bedst i at lade det Hele fare, endskjøndt han havde faaet sin Myndighed af Sidney Rigdon Aftenen forud. Forsamlingen hævedes derpaa, og Mange af de Tilstedeværende fik Øinene op, hans Bedrageri var ikke længere indhyllet i Mørke, og Tilliden til ham svækkedes betydeligt, endog hos de ivrigste Medlemmer af hans Daniter-Forening.

Da Kirkens øverste Præsidentskab fik Kundskab om Avards slette Opførsel, blev han udelukt af Kirken og ethvert retfærdigt Middel anvendt for at tilintetgjøre hans Indflydelse, hvorover han blev saare forbittret og begyndte hemmeligt at gaae omkring og i forblommede Udtryk at omtale sine onde Hensigter; men da han indsaae, at alle hans Bestræbelser vare frugtesløse, stiftede han atter Sammensværgelser og søgte at blive gode Venner med Pøbelen.

Jeg vil her gjøre opmærksom paa, at de Compagnier paa 10 og 50, som Avard oprettede, vare aldeles forskjellige fra og havde Intet at gjøre med de Compagnier paa 10 og 50, som Brødrene oprettede til Selvforsvar, i Tilfælde af et Angreb af Pøbelen, men endnu mere for at ingen Familie eller Person skulde mangle Noget i denne oprørske Tid; derfor var f. Ex. eet Compagni beskjæftiget med at kjøre Brænde, et andet med at hugge det, et tredie med at høste Mais, et fjerde med at male den, et femte med at slagte, et sjette med at uddele Kjødet, osv., saa at Alle kunde være sysselsatte efter Tour og Ingen skulde mangle Livets Fornødenheder. Lad derfor Ingen herefter med Forsæt eller af Feiltagelse forvexle denne Organisation af Kirken, der var skeet i gode og og ædle Hensigter, med Apostaten Avards Organisation af Daniter-Foreningen, der døde næsten før den blev til.

Pøbelen begyndte at leire sig ved Richmond den 26de, og talte paa denne Tid

omtrent 2,500 Mand, Alle beredte til at udføre Udryddelsesorderen og slutte sig til Gouverneurens Banner. De begave sig paa Veien til Far West, men reiste kun et Stykke og sloge Leir for Natten.

Tirsdagen den 30te. Deres Fortrop gjennemstreifede Landet og gjorde mange Fanger, blandt hvilke befandt sig Brødrene Winchester og Carey, hvis Hoved de knuste med et Slag af et Geværløb. I denne lemlæstede Tilstand lagde de ham op i deres Vogn og fortsatte deres Reise, negtende ham enhver Beqvemmelighed, og saaledes laa han hele Eftermiddagen og Natten.

General Clark laa i Leir i Chariton under en forceret Marsch til Richmond med omtrent 1,000 Mand og Gouverneurens Udryddelsesordre.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge Efterretning fra Japan er en By paa 8 a 10,000 Indbyggere bleven aldeles opslugt af et Jordskjælv. Flere Stød føltes i Kanagawa, der er beliggende omtrent 200 engl. Mile fra den ødelagte Stad. Underretningen om denne frygtelige Begivenhed bragtes først af nogle derværende Missionairer, og har siden bekræftet sig.

I Syrien have nye Myrderier fundet Sted. Druserne i Forbindelse med Mutualierne og Beduinerne ere trængte ind i Kafer-Baram og have huseret der ligesom i Libanon. De have hverken skaanet Qvinder eller Børn, men ladet Alle springe over Klingen, og som Exempel anføres, at af en Familie paa tredive Personer er kun en eneste undsluppen, en maronitisk Præst, som efter mange Møisommeligheder er ankommen til St. Jean d'Acre. — Den 16de August laae der ikke mindre end 30 Krigsskibe, tilhørende forskjellige europæiske Stormagter, samt tre tyrkiske paa Beyruts Rhed, hvilket man haaber vil sætte Skræk i Druserne og for endeel sikkre de Christne i Syrien.

Keiseren af Rusland har ved en Ukas tilladt, at Underviisning i det polske Sprog maa finde Sted i de offentlige Skoler og Gymnasier i Gouvernementerne Wolhynien, Kiew, Podolien, osv.

Garibaldi er nu rykket ind i Neapel, hvor han blev modtagen af Befolkningen paa den meest enthusiastiske Maade. Kong Franz den 2den har maattet forlade sit Rige; hans nuværende Opholdssted vides ikke med Bestemthed.

Oversvømmelse. Som Følge af den vedholdende Regn og Sneens Smeltning paa Høialperne ere i Begyndelsen af denne Maaned Bjergstrømmene i Schweitz og Savoyen traadte over deres Bredder og have anrettet store Ødelæggelser. Fra Graubünden kommer der Rædselsbudskaber. I Avers druknede en heel Familie. Meest truedes Meiringen af Floden Aar. Hele Natten igjennem lød Klokkernes Alarmraab og Bud paa Bud blev sendt til Nabolandsbyerne heelt til Haslibjerget — Fra Sitten skrives under 4de September: Her i Wallis er al Samfærdsel afbrudt. Rhonen er i Søndags Aftes traadt over sine Bredder og har sat hele den smukke Slette under Vand, mange Broer ere revne bort med Strømmen, Jernbanedæmninger og Landeveie

ere paa mange Steder gjennembrudte og satte under Vand ligesom en stor Deel Huse ere styrtede sammen. Her i selve Sitten maatte i Søndags Mænd, Koner og Børn hele Natten staae i Vand eller flygte op i Træerne, fordi Dæmningerne vare blevne gjennembrudte om Aftenen Kl. 6 og Folkene ikke mere kunde trække sig tilbage. Om Oversvømmelsen i Savoyen skrives under 4de September fra Genf: Keiseren var i Bonneville kjørt igjennem en meget pragtfuld Æresport. Kort efter begyndte den over sine Bredder traadte Arve sit Ødelæggelsesværk. Landeveien fra Bonneville til Cluses og derfra til Salenches er fuldkommen sat under Vand. Napoleon maatte blive paa sidstnævnte Sted. Alle Prydelser paa hele Veien ere forstyrrede og svømme trøstesløse ned af Arven til Frankrig. Men langt mere at beklage er tre af Bonnevilles Beboeres Død, blandt hvilke tre ogsaa det derværende Collegiums Rector og Borgermesteren i Pontchy ere. Disse satte over en offentlig af Vandet oversvømmet Plads, men kom Floden for nær og bleve grebne af Strømmen. Et ungt Menneske, som forsøgte at redde dem, blev selv et Offer for sit Mod.

I Leipzig har en voldsom Haglstorm anrettet betydelige Ødelæggelser. Af 2,300 Huse og offentlige Bygninger fandtes der ingen, uden de fik Vinduesruderne sønderslagne. Saaledes blev der alene paa Postgaarden ikke slaaet mindre end 900 Ruder itu.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
I. Fagerberg, Skaane	334	5	2
R. Berndtson, Gøtheborg	4	5	13
I. C. A. Weiby, Vensyssel	50	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	67	2	„
G. Ohlson, Stockholm	34	4	14
Summa	491	5	13

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.